

Van Warmerdam concipieerde zijn *Kaatje* als een realistisch en grimmig verhaal, dat door een absurdistische draai een vreemdende en bijwijlen melancholische –zeg maar poëtische– kwaliteit krijgt. Ontstemd of geblutst realisme, als het ware. Door haar uitvergrotend effect heft de poppenkast die subtiliteit echter op en noopt ze tot een gelijkaardige benadering van de tekst. Van Warmerdams schriftuur is oer-Hollands. Voor deze voorstelling werd zijn stuk dan ook ‘vervlaamt’ (dat wil zeggen: her en der bewerkt, in de gij-vorm herschreven en van zuidelijke en hilariteit genererende schuttingwoorden voorzien). Dat brengt de plot probleemloos dichterbij huis, maar verbastert de schriftuur en vergroot *de facto* de afstand tussen realisme en absurditeit. Niet genoeg evenwel: soms is de tekst overduidelijk behandeld, soms ook weer niet. Eén en ander maakt dat wat bizar of bevreemdend moet overkomen, nu eens onlogisch lijkt en dan weer inconsequent. Johannes, bijvoorbeeld, is de minst geschoolde van het gezelschap (Irma wrijft hem maar al te graag onder de neus dat zij secundair onderwijs heeft genomen). Maar waar je in de Vlaamse poppenkast verwacht dat hij dan op zijn minst verkavelingsvlaams zou spreken, uit hij zich voor het merendeel van de tijd in voortreffelijk Nederlands.

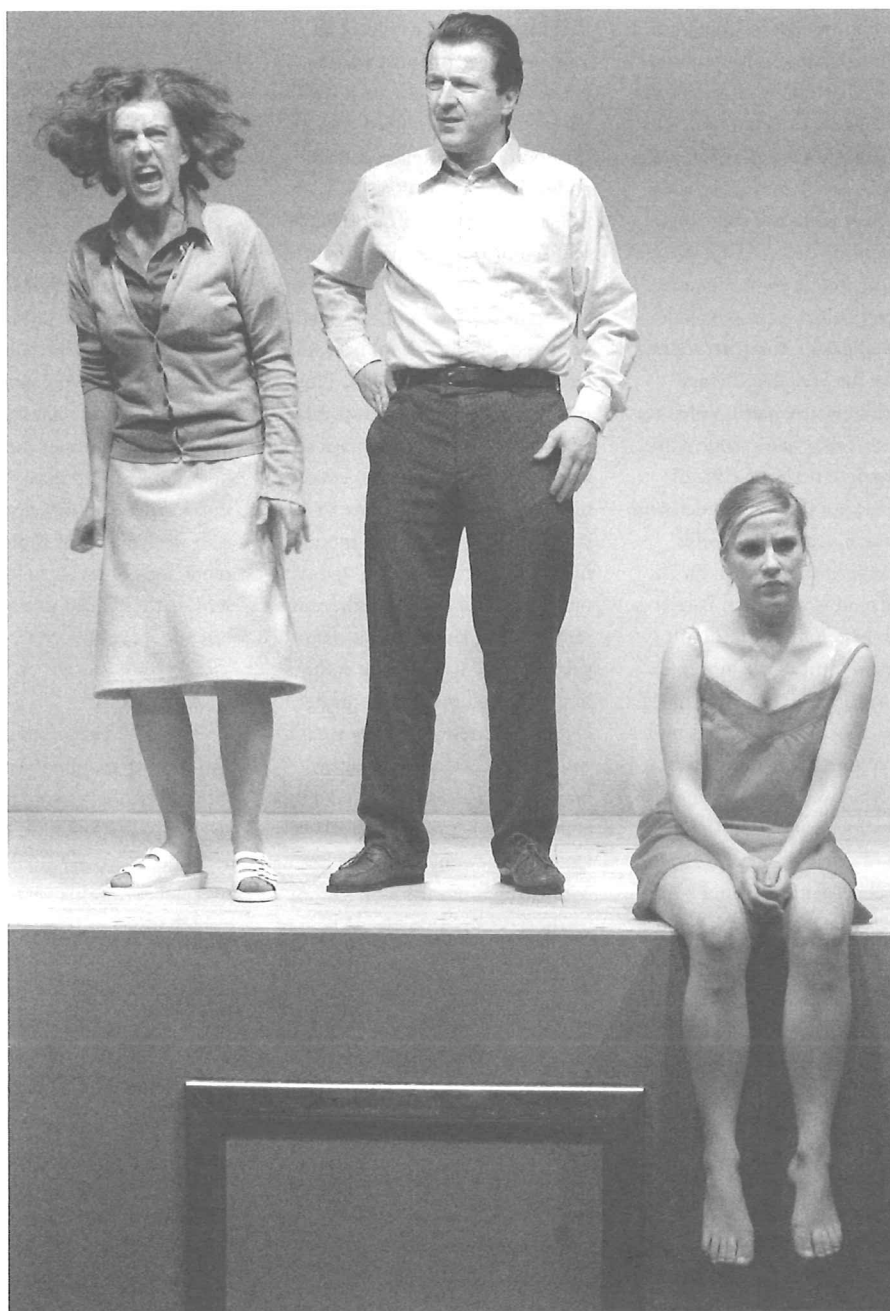
Het spel vertoont dezelfde grilligheid. In het eerste tafereel trekt Johannes letterlijk Irma's haren uit het hoofd, maar voor de rest gedraagt (en kleedt) hij zich als een brave ambtenaar. Die discrepantie heeft tot gevolg dat de acteurs tussen twee stoelen terecht komen en volgens hun eigen temperament voor de ene of de andere stoel opteren. Een gebrek aan eenstemmigheid, aan spelhomoge-

niteit dus. Lucas Van den Eynde houdt het vrij realistisch. Tom Van Dyck varieert naargelang zijn tegenspeler (wat nog enigszins strookt met zijn Kobbe-personage) en Tania Van der Sanden schmiert er maar op los. In menige recensie wordt zij daarom met de vinger gewezen. Ze overdrijft en tiert veel te hard, luidt het. Voor hetzelfde geld kan je echter stellen dat zij de

enige is die de poppenkastidee consequent en met brio doortrekt tot in haar spel (en overigens ook in haar kostumering). Misschien ten koste van Alex van Warmerdam, maar alleszins in het voordeel van de voorstelling. De vierde kracht, de jonge Kyoko Scholiers, redt zich als de jonge Ka nog het best uit deze tweeslachtige situatie. Zij heeft het echter ietwat

gemakkelijker: haar uitbarstingen en humeurwisselingen passen nu eenmaal bij haar puberale opmaak. Haar grilligheid is inherent aan haar rol.

In dit opzicht, zijn het uiteindelijk de liedjes van Luc De Vos die het dichtst aanleunen bij Van Warmerdams grimmige mix van schaamteloze humor en schroomvallige poëzie. De Vos is niet alleen een

Kaatje is verdrongen TOM VAN DYCK/DE KEMPVADER Foto Koen Broos